

ע"פ 25667/11/16 - לבני אתי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ת 25667-11-16 אתי נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת נאוה בכור
המערכת
לבני אתי
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
06 אפריל 2017

נוכחים:

המערכת וב"כ עו"ד רות עזריאלנט

ב"כ המשיבה - עו"ד גבי פאר

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' שלזינגר-שמאי) בהמ"ש 6590-08-16 מיום **6.10.16** לפיה נדחתה בקשת המערכת להארכת מועד להישפט מכוח סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982.
 2. ביום **11.9.14** וביום **12.9.14** נרשמו למערכת שתי הודעות תשלום קנס בגין עבירות של נהיגה במהירות מופרזת שנרשמו על סמך צילום במצלמה אלקטרונית של רכב הרשום על שמה.
 3. מטיעוני המערכת עולה כי היא פנתה למדור פניות נהגים במשטרת ישראל בסמוך לאחר קבלת הדו"ח בבקשה להמירו על שם סוחר מכוניות שהחזיק ברכב במועדי ביצוע העבירה ושלחה אליהם את ההסכם החתום על ידו, אולם ההמרה לא בוצעה.
- המערכת הייתה הבעלים הרשום של רכב מסוג פולקסווגן גולף מ.ר. 92-005-62 מאוגוסט 2010 ועד ליום 12.11.14, אולם החזיקה ברכב עד ליום 4.9.14 בלבד.

ביום **4.9.14** בשעה 13:45 העבירה המערערת את החזקה ברכב לסוחר מכוניות מר אילן גניש לצורך מכירתו, והוא חתם על הסכם המאשר את מסירת הרכב כאמור.

בין התאריכים 11.9.14-12.9.14 נלקט הרכב נוסע במהירות מופרזת ונשלחו לבית המערערת שתי הודעות תשלום קנס בגין עבירות אלו.

ביום **6.11.14** פנתה המערערת למרכז הארצי לפניות נהגים במשטרה באמצעות אתר האינטרנט ובדואר רשום במכתבים בהם הבהירה כי החל מיום 4.9.14 כאמור הועבר הרכב לחזקתו של סוחר המכוניות אילן גניש, ואף צרפה את ההסכם עליו חתם הסוחר באותו מועד.

ביום **14.12.14** נשלחה תגובת המרכז הארצי לפיה עליה להמציא אישור העברת בעלות או הצהרה מאת הקונה או תצהיר מטעמה תחת אזהרה, כשעל גבי מכתב התשובה הנ"ל הוטבעה חותמה מיום 14.1.15 לפיה "אישור תובע לביצוע הסבה בהתאם לנוהל".

לאור האמור שלחה המערערת בדואר רשום ביום **31.12.14** צילום רישונה, צילום רישיון הרכב, ותצהיר תחת אזהרה בו הצהירה כי הרכב היה בחזקת הסוחר במועד הרלוונטי, כי הוא הודה בפניה בביצוע העבירות, והבטיחה כי יעביר אותן על שמו וישלם את הקנס שבצדן. המערערת לא צרפה תצהיר מאת הסוחר כיוון שפניותיה אליו לא צלחו, והוא אף הגיב בתקיפות ואיומים.

ביום **4.6.15** לאחר שלא קיבלה כל תשובה ממדור פניות נהגים על המרת הדו"חות על שם הסוחר, היא שבה ופנתה במייל ליחידה לתלונות הציבור במשטרה בבקשה לביטול הדו"חות - ובו ביום נענתה כי פנייתה תועבר למפנ"א, אך עד לעת הזאת לא התקבלה כל תשובה.

לפני מספר חודשים קיבלה המערערת הודעה על פסילת רישונה ל-3 חודשים וחיובה במבחן עיוני בנהיגה בשל צבירת 36 נקודות ובהן 16 נקודות בגין העבירות דנן.

היא פנתה למנהלת משרד הרישוי שהסכימה להפחית חודש מתקופת הפסילה ולדחות את המועד לפסילה ליום 7.12.16.

ביום **15.8.16** הגישה המערערת בקשה לבימ"ש קמא להארכת מועד להישפט, מכוח סעיף 230 לחסד"פ, כדי לקבל יומה בבימ"ש לאור כל המפורט, אולם המשיבה בתגובתה התנגדה לבקשתה הואיל וכל עוד היא הרשומה כבעלים של הרכב, ובהעדר העברת בעלות פורמלית- מוטלת עליה האחריות לביצוע עבירות התעבורה המבוצעות ברכב, וכן כי בהסכם שצירפה חסרים פרטים מהותיים בינה לבין הסוחר כגון תאריך ומספר הרכב.

ביום **27.9.16** דחה בימ"ש קמא את הבקשה בשני נימוקים- האחד, שיהיו בהגשת הבקשה ללא הסבר, והשני-

כי לא ייגרם לה עיוות דין אם תידחנה בקשותיה.

טעה בימ"ש קמא בכך שדחה את בקשתה כאמור, כיוון שבנסיבות אלה- שומה היה על המשטרה לבצע את המרת הדו"חות על שם המחזיק כבקשתה, הואיל ועמדה בכל הדרישות וצירפה תצהיר מטעמה והסכם חתום בידי המחזיק.

אלמלא מחדלי המשטרה בטיפול בפנייתה - לא הייתה נדרשת להגשת הבקשות, ולא הייתה משתהה בהגשתן, כשעד היום לא ניתנה לה תשובה או נימוק לסירוב המרת הדו"חות.

טעה בימ"ש קמא במשקל הרב שנתן לשיהוי בהגשת הבקשות להארכת המועד להישפט וטעה בקובעו כי לא נתנה לשיהוי זה כל הסבר. ההסבר עולה מתוך הבקשה- לפיה המתינה לתשובה של המשטרה לשלוש פניותיה, לרבות ליחידה לתלונות הציבור במשטרה, לא שנענו עד כה.

טעה בימ"ש קמא בקובעו כי אי היעדרות להסבת קנס על שמו של אחר אינה בבחינת עיוות דין -בהתבסס על החלטת בימ"ש בעפ"ת 29393-11-09 מיכאלי נגד מ"י, אולם בניגוד למערער בתיק האחרון -היא פעלה על אתר להמרת הדו"ח על שם מחזיק הרכב, ופנתה שלוש פעמים למשטרה.

בנסיבות אלה, בשים לב לעברה התעבורתי ואמצעי התיקון להם היא נדרשת בשל קיום נקודות תעבורה -הרי שנגרם לה עיוות דין.

בע"פ 40395/07 יאיר גרין נגד מ"י אימץ בימ"ש המחוזי את שנקבע ברע"פ 9142/01 איטליא נגד מ"י, וקבע כי בימ"ש הנדרש לבקשה כגון זו שוקל את אותם שיקולים בדומה לבקשה לביטול פס"ד שניתן בהעדר נאשם לפי סעיף 130 לחסד"פ, היינו על המערער להראות טעם לאי ההתייבבות למשפט, או כי ייגרם לו עיוות דין אם לא יינתן לו יומו בבימ"ש.

במעמד הדיון בפני נטען עוד דכי משקיבלה המערערת שני דו"חות, בהם כתוב בסעיף 1 כי עליה לשלם זולת אם תוך מועד זה כי עליה להישפט -הודיעה בתוך 90 הימים כי הרכב לא היה בחזקתה.

ההתכתבות האחרונה הייתה מטעמה, והיא מחכה עד היום לתשובה.

המערערת עמדה בחלופה השלישית, לפיה שלחה תצהיר מטעמה, חתום כדין בידי בנה העו"ד, ועותק מזיכרון הדברים שבינה לבין הקונה שהחזיק.

המחדל הוא של המערכת - היא פנתה לנציב הקבילות גם במייל, גם בפקס, ועשתה כל מה שיכול אדם מהיישוב לעשות.

היא פנתה למדור תלונות הציבור במשטרה, נאמר לה שהם העבירו את זה למדור טיפול פניות נהגים, ומאז לא

קיבלה תשובה.

בע"פ 40395/07 יאיר גרין נ' מדינת ישראל כנ"ל אומצו קריטריונים לביטול פסק הדין גם על הבקשה להארכת מועד -שעניינם סיבה מוצדקת או גרימת עיוות דין.

בנסיבות אלה, המתנה לתשובת המשטרה הינה בבחינת סיבה מוצדקת, ויתרה מכך - יגרם לה עיוות דין של ממש מקום בו תורשע בעבירות שלא ביצעה, ובנוסף - על ההשלכות שיש להרשעה שעניינן פסילה של חודשיים, ומבחן עיוני בנהיגה.

לאור כל האמור, מתבקש בימ"ש לקבל את הערעור ולהורות על הארכת המועדים להישפט בכל אחד משני הדו"חות נשוא תיק זה, למרות שחלפו המועדים להגשת הבקשות להישפט בהתאם לסעיף 229(א) בחוק.

4. מטיעוני המשיבה עולה כי בהמשך להוראת ביהמ"ש לבדוק אודות החותמת שהופיעה על המכתב שהועבר לידי המערער - הובהר כי החותמת שנושאת את הכותרת "אישור תובע לאישור הסבה בהתאם לנוהל" הינה תרשומת פנימית, ואם הועברה למערער - הרי זה בשגגה.

מתוכן המכתב עולה בצורה ברורה שלא התקבלה בקשתה, אלא משטרת ישראל ביקשה להציג מסמכים נוספים. לכן, הטעות הינה בלתי סבירה בנסיבות הללו.

גם לאחר מכן, ביום **30.12.16**, לאחר המכתב שהתקבל אצל המערער, היא הגישה תצהיר, כך שגם בזמן אמת הבינה כי הדו"חות לא הוסבו על שם אדם אחר והופסק הטיפול בהם. עצם העובדה שהמערער לא המשיכה לטפל בנדרש, יש כדי להצביע על זניחת בקשתה.

ברע"פ 9581/11 נקבע כי עצם זניחת פרוצדורה יש בה כדי להצדיק את דחיית הבקשה.

בנוסף, בצדק קבע ביהמ"ש קמא כי פניית המערער לא נענתה לכל המאוחר מיום 4.6.16, והמערער פנתה לביהמ"ש רק בחלוף שנה וחודשיים באופן שיש בו כדי שיהיו ניכר.

בע"פ 6920/07 ו- 3202/16 נקבע כי אי היעדרות לבקשה להסבת קנס על אחר, איננה מהווה עיוות דין.

5. דין והחלטה

בנסיבות אלה, לא מצאתי מקום להתערב בהחלטתו של בימ"ש קמא.

בסעיפים 229-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 נקבעו מועדים כדלקמן-

(א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:

עמוד 4

(1) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג), ולעניין בקשה לביטול כאמור לגבי עבירת תעבורה מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנה, בעת ביצוע העבירה, או למי מסר את החזקה ברכב, כאמור בסעיף 27ב לפקודת התעבורה - אם הגיש לתובע את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט;

(2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה.

מי שהגיש בקשה לביטול כאמור בפסקה (1) לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט כאמור בפסקה (2), אלא תוך שלושים ימים מיום המצאת ההודעה על החלטת התובע בעניין הביטול

....

(ה) תובע רשאי לדון בבקשה שהוגשה לאחר המועדים האמורים בסעיף קטן (א), אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.

230. הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונגזר דינו לקנס, לא יפחת הקנס מהסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס, אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתתו.

אין חולק כי המערערת פנתה כבר ביום 6.11.14 למשטרת ישראל בבקשה לביטול דו"חות התנועה שהתקבלו בידיה (נספחים ד, ה).

בתשובה שהתקבלה ממרכז פניות נהגים ארצי של משטרת ישראל התקבלה תשובה כעבור כחודש וחצי ביום 14.12.14 - המורה לה לצרף את אחד מהמסמכים המנויים במכתב.

אף לכך- השיבה המערערת ושלחה תצהיר חתום מטעמה בצירוף זיכרון דברים בינה לבין סוחר הרכב הקונה, המהווים אינדיקציה להעברת החזקה ברכב בידי הקונה ביום 4.9.14, ורישיון רכב ונהיגה המעידים על העברת הבעלות לידי "טרייד מוביל בע"מ" ביום 12.11.14 (נספחים ז, ח).

עיון בתשובת המרכז לפניות נהגים ארצי הנ"ל מיום 14.12.14 מעלה כי המערערת התבקשה לספק באופן חלופי הצהרת הקונה שהחזיק ברכב במועד הרלוונטי א תצהיר מקורי מטעמה חתום בפני עו"ד ובו מפורטות העובדות הרלוונטיות בצירוף זיכרון דברים או חוזה בינה לבין הקונה.

המשיבה צודקת בטענתה לפיה "ההסכם" (נספח א) עליו נסמכת המערערת בערעור ובבקשה, אינו מספיק הואיל ומדובר במסמך לאקוני הנעדר פרטים מהותיים היוורדים לשורש העניין, ובכלל זה- מספר רישוי הרכב נשוא התיק, ומועד חתימת המסמך, ועל כן במצב דברים זה- אין די בתצהירה של המערערת שזיכרון דברים/חוזה מלא אמור להיות מצורף אליו.

מכאן- הבסיס לבקשת המשיבה בתגובתה בפני בימ"ש קמא לצרף גם תצהיר הקונה (סוחר הרכב).

עם זאת, יש לציין כי חרף טענותיה של המערערת כי חזרה ופנתה ליחידה לתלונות הציבור במשטרה ביום **4.6.15**- הרי שאת פניה זו לא צירפה לבקשתה או לערעורה, ואף לא הסבירה מדוע השתהתה למעלה מחצי שנה על מנת לבצע פניה נטענת זו **ביוני 2015**, לאחר שהשיבה למשטרה **בסוף חודש דצמבר 2014**.

יתרה מכך, המערערת המשיכה והשתהתה שיהיו ניכר נוסף של שנה וחודשיים (!) עד שקיבלה הודעה בדבר פסילת רישיונה **באוגוסט 2015**- ורק אז פנתה לבימ"ש קמא בבקשה להארכת מועד להישפט.

בנסיבות אלה, החלטתו של בימ"ש קמא הנותנת משקל מכריע לקיומו של שיהיו ניכר וללא כל הסבר- בדין יסודה.

המתנה של למעלה משנה לאחר יצירת הקשר האחרונה (שלא הוכחה) מטעמה של המערערת, זאת בנוסף לזמן שחלף במהלך התכתובת בינה לבין המשטרה במשך של חודשים רבים עוד קודם לכן- מביאים למצב דברים בו מבקשת המערערת להישפט בסוף שנת 2016 בגין דו"חות שניתנו כשנתיים קודם לכן.

התנהלות זו נעדרת כל נימוק טוב וראוי המצדיק זאת, ואף פוגעת פגיעה ממשית בעקרון סופיות ההליכים המשפטיים בהתאם לקביעת המחוקק ובניהול יעיל של מערכת המשפט.

לחילופין- בנסיבות אלה, אף לא מצאתי כי נגרם עיוות דין למערערת בהתאם לסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי.

בע"פ 6920/07 אורי חסון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 4.9.07) נקבע-

"המונח "עיוות דין" פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט הייתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך ... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היוורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה"

למותר לציין כי מבחינה ראייתית מקום בו המערערת הייתה בעלת הרכב הרשומה בעת ביצוע העבירות, והקונה מסרב לדבריה לתת תצהיר כי הרכב היה בהחזקתו, כשכל שבידיה הוא זיכרון דברים לאקוני- הנעדר מספר רכב ותאריך- ספק רב אם היה בידה לעמוד בנטל הראייתי המוטל עליה.

יתרה מכך, יש לציין כי מקום בו ביכרה המערערת למסור את החזקה הבלעדית ברכבה לידי של סוחר מכוניות, טרם הועברה הבעלות ברכב כחוק ובאופן מסודר, לא כל שכן במשך כחודשיים(!)(ראו סעיף 1 לתצהיר המערערת בבקשה בבימ"ש קמא), הרי שהעמידה עצמה בסיכון מסוים בהיותה בעלת הרכב לכל דבר ועניין- ועל כך אין לה להלין אלא על עצמה, כאשר למצער -היה עליה להימנע משיהוי כה רב בפניה לערכאות.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו במקרה זה אין חולק כי המערערת קיבלה את דו"חות התנועה מיד בסמוך לאחר ביצוע העבירות, **בספטמבר 2014**, באופן המחדד את השיהוי הרב עד **לאוגוסט 2016**, ללא נימוק של ממש כנ"ל.

6. לאור כל האמור, דין הערעור להידחות.

ניתנה והודעה היום י' ניסן תשע"ז, 06/04/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת